

bagebetales af Forsørgelseskommunen, og endelig tillige sammenholdt med den Bestemmelse, at Forsørgelsestjenestens Erhvervelse afbrydes ved at erholde Hjælp fra Hjælpekassen. Her maa jeg gjentage, hvad jeg sagde i Fjor, at jeg ikke kan forstaa den Bestemmelse her staa, at saadan Understøttelse, som skal afbryde Forsørgelsestjenestens Erhvervelse, kun kan gives i to paa hinanden følgende Aar — paa anden Maade, end at Understøttelsen kan gjentages, saa tidt det skal være, blot at det ikke sker mere end to Aar i Træk ad Gangen, men er det Tilfældet — og det maa være Tilfældet, saaledes som Ordene ere affattede, det blev vel udtalt i Fjor, at det ikke var Meningen, men, som Ordene ere affattede, maa det blive Følgen — saa vil man se, at det er den letteste Sag af Verden at forhindre Forsørgelsestjenestens Erhvervelse, og Fristelsen herfor turde dog maaske være for stor til, at den bliver overvunden i mange Tilfælde. Lovforslaget gaar jo dernæst ud paa, at disse Kasser skulle have deres væsentligste Indtægter gennem Bidrag fra Kommunerne. Det er maaske en heldig Veie at gaa — det er en anden Sag — men det er dog i Virkeligheden et Forsøg paa gennem dette Lovforslag at komme uden om de nu bestaaende Bestemmelser i Fattiglovingen. Det er ganske vist, at ogsaa nu kunne Kommunerne — men vel at mærke dog med Amtsraadens og for Rådhusets Bedkommende med Indenrigsministeriets Samtykke — give Bidrag til de Fattiges Klasse, og det sker rundt omkring i større og mindre Maal. Men naar denne Lov gaar igjennem, saaledes som den nu er affattet, vil det nødvendigvis komme til at ske først i saa vidt Maal, som selve Loven giver Tilladelse til uden Amtsraadens Samtykke, og kan man dernæst faae Amtsraadens Samtykke til at gaa videre, saa vil man ganske sikkert gaa videre, thi Lovforslagets § 5 giver jo Afgang for Kommunerne til at faae en ikke ganske ringe Sum aarlig ud af Statskassen til dette Brug. Denne Afgang er ganske vist — det indrømmer jeg — noget begrændset fra, hvad der blev foreslaaet forrige Aar. Thi den Gang var der uden Begrændsning foreslaaet Halvdelen af, hvad Kommunerne selv bidrog; nu er det dog i alt Fald sat til 25 Ore pr. Individ. Men naar man nu vil tænke sig lidt om, hvad disse 25 Ore pr. Individ ville sige, vil man se, at man gennem denne Bestemmelse dog alligevel vil komme til, naar den anvendes fuldtud — og det nærer jeg ligesom den sidste ærede Taler ingen Tvivl om, at det vil den blive — derigjennem at give Kommunerne et ret let og bekvemt Middel til at laste en væsent-

lig Del af deres Fattigbyrde over paa Statskassen. Jeg maa sige, at jeg tror ikke, at det kan gaa an. Det er at laste en Byrde paa Statskassen af en temmelig uregnelig Betydning. Det er en Udskrivning af Statskassen, foretagen af Kommunerne, der næppe, saaledes som jeg allerede sagde, kan gaa an. Jeg tror hverken, at Indenrigsministeren eller Finansministeren kan gaa ind paa en saadan Bestemmelse. Forøvrigt skal jeg, om hele Loven ganske henholde mig til, hvad jeg udtalte i Fjor. Jeg har kun med disse Aar Ord villet pointere, at min ærede Kollega Indenrigsministeren og jeg ikke i og for sig have forandret Mening fra i Fjor. Men vi indrømme, at Lovforslaget har modtaget Forbedringer i den Affattelse, hvori det nu er forelagt, fremfor i den Affattelse, hvori det blev forelagt i Fjor.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Lutein): Jeg kan ikke tiltræde det ærede Medlems Hensigt, der foreslog at forandre Titelen „Hjælpekasser“ til „Smaaataarskasser“. Det er netop dette Forslags Hensigt at forfatte disse Kasser gode Kaar og ikke smaa Kaar, og jeg tror derfor, det vil være mindre hensigtsmæssigt at give dem det Navn. Forøvrigt skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme dets Sprogrigtighed. Det ærede Medlem har hentet det Ord fra en Kilde, hvorfra jeg ikke pleier at hente megen Oplysning, nemlig fra „Berlingske Tidende“. Jeg veed ikke, om det er den bekjendte Forfatter „B.“, der har brugt det; det er jo muligt. Men i hvert Fald forekommer det mig, at Navnet Hjælpekasser er smukkere end det, det ærede Medlem foreslog.

I Anledning af den høitærede Ministers Udtalelse skal jeg sige, at jeg med Glæde har hørt, at han i det Hele taget synes at finde, at Udvalgets Arbejder i forrige Aar — forsaavidt det har givet sig tilkjennde i de Endringer, der nu ere foretagne i Forslaget — i hans Dine er en Forbedring, hvilket efter min Mening giver nogen Udset til, at man i det Hele taget kan komme overens med den høitærede Minister om Forslagets Gjennemførelse. Jeg skal kun kortelig imødegaa nogle ganske enkelte Indvendinger, som den høitærede Minister gjorde. Det var væsentlig med Hensyn til § 4, hvor den høitærede Minister mente, at dette Udtryk „og kan saadan Understøttelse kun gives i to paa hinanden følgende Aar“ med den Virkning, at Forsørgelsestjenesten afbrydes, skulde medføre, at en Forsørgelsekommune vil være i Stand til ved Hjælp af denne Lov fuldstændig at umuliggjøre Erhvervelse af Forsørgelsestjenesten i Kom-